

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Loppen og Professoren

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748572338080/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

gen!« Hun blev ganske vild af Kjarlighed og var jo allerede vild iforveien.

»Søde, lille, fornuftige Barn!« sagde hendes egen Fader, »kuude man først gjøre et Menneske af den!«

[225] »Det lader Du mig om, Gamle!« sagde hun, og det var ikke net sagt af en lille Prindsesse, der taler til sin Fader, men hun var vild.

Hun satte Løppen paa sin lille Haand.

»Nu er Du et Menneske, regjerende med mig; men Du skal
15 gjøre hvad jeg vil, ellers slaaer jeg Dig ihjel og spiser Profes-
soren.«

Professoren fik en stor Sal at boe i. Væggene vare af Sukker-
rør, dem kunde han gaac og slikke, men han var ikke Slikmund.
Han fik en Hængskoie at sove i, det var, som laac han i en Luft-
15 ballon, den han altid havde ønsket sig, og som var hans stadige
Tanke.

Løppen blev hos Prindsessen, sad paa hendes lille Haand
og paa hendes fine Hals. Hun havde taget et Haar af sit Ho-
ved, det maatte Professoren binde Løppen om Benet, og saa
20 holdt hun den bunden til det store Koralstykke, hun havde i
Øreflippen.

Hvor det var en deilig Tid for Prindsessen, ogsaa for Løppen,
tænkte hun; men Professoren fandt sig ikke tilfreds, han var
Reisemand, holdt af at drage fra By til By, læse i Aviserne om
25 sin Udholdenhed og Kløgt i at lære en Leppe af menneskelig
Gjerning. Dag ud og ind laac han i Hængskoien, dovnede og
fik sin gode Føde: friske Fugle-Æg, Elephant-Øine og stegte
Giraffe-Laar; Menneskeæderne leve ikke kun af Menneskekjød,
det er en Delicatesse; »Barne-Skulder med skarp Sauce,« sagde
30 Prindsessemoderen, »er det meest delicate.«

[226] Professoren kjedede sig og vilde gjerne bort fra de Vildes
Land, men Løppen maatte han have med, den var hans Vid-
under og Levebrød. Hvorledes skulde han fange og faaa den.
Det var ikke saa let.

35 Han anspændte alle sine Tanke-Evner og saa sagde han:
»nu har jeg det!«

»Prindsesse-Fader: forund mig Noget at bestille! Maa jeg
indøve Landets Beboere i at presentere, det er *det* man i Ver-
dens største Lande kalder Dannelse!«

40 »Og hvad kan Du lære mig!« spurgte Prindsesse-Faderen.
»Min største Konst,« sagde Professoren, »at fyre en Kanon af

8 hille] hvide [1] ab. 17 hille . . . 18 fine] fine . . . hvide [1] ab.